

Lejon- bruden

*hon som mitt för sin brud-
gums ögon blev i buren
söndersliten av lejonet*

I skimrande bruddräkt så vit som en snö
står djurtämjarns dotter, en blomstrande mö.
Hon tvingats att giva en främling sin hand.
I morgon går färden till främmande land.

Ren gästerna samlas, men tid är det än
för Selma att träffa sin trofaste vän.
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur
att taga farväl av sitt älskade djur.

Hon lägger sig ner, där hon förr varit van,
och lindar sin arm kring dess böljande man.
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt,
när Selma hon smeker och viskar så ömt.

"Vi måste nu skiljas, min bruddräkt du ser.
Hav tack, kära vän, nu vi råkas ej mer.
Jag tvingats att giva en främling min hand.
I morgon går färden till främmande land.

Du blickar så ömt. Du mig säkert förstår.
Förlåt, kära vän, men jag torkar en tår.
Men hör hur min brudgum han ropar igen!
Farväl nu för alltid min älskade vän!"

En kyss nu till avsked hon lejoner ger,
men mannen vid gallret nu lejonet ser.
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi.
Det reser sig häftigt i fullt raseri.

Den väldiga svansen nu svängningen tar,
och Selma står dödsblek, men fattning hon har.
Att bedja och hota är fåfängt beslut,
för dörren står djuret. Hon slipper ej ut.

"Kom hit med en bössa", nu främlingen skrek.
"Ett skott skall väl ända den blodiga lek."
Och dödstystnad härskar, geväret han får.
Han laddar, nu djuret hans mening förstår.

Och lejonet rasar i fängslande bur,
vill Selma försvara men vet icke hur.
Ett rytande skallar. Barmhärtige Gud!
I stycken slet lejonet främlingens brud.

Och sedan det druckit den älskades blod,
det lägger sig stilla med nedslaget mod.
Vid bleknande liket det väntar få tröst,
en kula, som mördande sårar dess bröst.